

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-11 У. 16406/20
Дана: 30.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Николић Врбашки, председник већа, Нада Балешевић и Весна Слијепчевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Соње Медић, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, чији је пуномоћник Небојша Петровић, адвокат из Новог Сада, Мише Димитријевића 8а, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА, КАБИНЕТА МИНИСТРА, 01 број: 5748/20-2 од 19. августа 2020. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, утврђује се да је А.А., овде тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Зрењанину, престао радни однос дана 25.02.2020. године, када је постала правноснажна пресуда Основног суда у Зрењанину, ЗК-546/15 од 05. јула 2015. године, којом је тужиоцу изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити ако у року од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, због учињеног кривичног дела Злоупотребе службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. став 1. Кривичног Законика.

У тужби поднетој Управном суду 24. августа 2020. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да је дошло до повреде правила поступка у смислу члана 158. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку, будући да је повређен члан 11. истог закона, јер му није пружена могућност да се изјасни у

спроведеном поступку, као и да је погрешно примењен Закон о државним службеницима, јер није правилно примењено овлашћење за одлучивање по слободеној оцени. Указује да није саслушан у поступку, те да решење није потписано од стране доносиоца, будући да је коришћен факсимил. Указује да је конкретна ситуација регулисана чланом 172. став 1. тачка 3. Закона о полицији, те да нема места примени других прописа у овој материји, на који се тужени позива. Истиче да се на полицијске службенике примењује Закон о полицији, као специјални закон, а не Закон о државним службеницима и Правилник о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова. Додаје да нема места примени одредбе члана 172. став 1. Закона о полицији, који се односи на ситуацију које нису разрађене у даљем тексту поменутог члана, те указује да оспорено решење има ретроактивно дејство, што је противуставно и противзаконито. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и тужиоца врати на рад, као и да му тужени орган накнади трошкове управног спора за састав тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара и таксе по одлуци суда са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Тужени орган је доставио суду списе ове управне ствари и опширан одговор на тужбу, у коме је, између осталог, изјавио приговор неблаговремености тужбе, поновио разлоге из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбаци или одбије као неосновану.

Неосновано тужени “опреза ради” у одговору на тужбу изјављује приговор неблаговремености тужбе, с обзиром да тужени списима предмета није прикључио доказ – доставницу односно повратницу о уручењу оспореног решења тужиоцу, а што је био дужан.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произилази да је тужени орган увидом у списе предмета утврдио да је пресудом Основног суда у Зрењанину ЗК-546/15 од 05.07.2015. године, која је потврђена пресудом Вишег суда у Зрењанину број 2Кж1-220/18 од 25.02.2020. године, чиме је пресуда Основног суда постала правноснажна 25.02.2020. године, тужиоцу изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, због учињеног кривичног дела Злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. став 1. Кривичног законика, у временском периоду од 27.05.2015. године до 28.05.2015. године. Из образложења оспореног решења даље произилази да тужени орган налази да је пресуда Основног суда у Зрењанину ЗК-546/15 од 05. јула 2015. године, постала правноснажна 25.02.2020. године, па је као датум престанка радног односа одређен наведени датум, као и да је тужени орган, одлуку у диспозитиву оспореног решења донео применом одредбе члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима и применом одредбе члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о

утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности, налазећи да је одлучна чињеница за доношење решења о престанку радног односа да је тужиоцу правноснажном пресудом изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 1 (једна) године.

Према правном ставу Управног суда, усвојеном на седници свих судија, одржаној дана 30.06.2021. године, полицијском службенику односно запосленом у Министарству унутрашњих послова, коме је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци, без обзира на период проверавања за учињено кривично дело, које га чини недостојним за обављање послова државног службеника, који случај престанка радног односа није утврђен Законом о полицији, радни однос престаје по сили закона применом Закона о државним службеницима.

Одредбом члана 172. став 1. Закона о полицији ("Службени гласник РС", број 6/16 ... 87/18), прописано је да поред случајева престанка радног односа утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно осталим запосленима, по сили закона радни однос у Министарству престаје: 1) када се утврди да су подаци о испуњавању услова за заснивање радног односа из члана 137. овог закона неистинити – даном утврђења ове чињенице; 2) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање шест месеци – даном достављања правноснажне пресуде Министарству; 3) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора за следећа кривична дела: примање мита; давање мита; трговина утицајем; насиље у породици; злоупотреба у вези са јавном набавком; злоупотреба положаја одговорног лица; омогућавање злоупотребе остваривања права азила у иностраној држави; злоупотреба службеног положаја; превара у служби; проневера; одавање службене тајне – даном достављања правноснажне пресуде Министарству.

Одредбом члана 250. Закона о полицији прописано је да ако овим законом, прописима донетим на основу овог закона и посебним колективним уговором за полицијске службенике није другачије прописано, на права и дужности, рад и радне односе полицијских службеника, примењују се прописи о државним службеницима и посебан колективни уговор закључен у складу са тим прописима, општи прописи о раду и закон којим се уређује општи управни поступак.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", број 79/05 ... 95/18) прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци или му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности ("Службени гласник РС", број 26/19) прописано је да недостојним за обављање послова, односно вршење дужности државног службеника чини изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за: 1) кривична дела против службене дужности: злоупотреба службеног

положаја (члан 359. Кривичног законика), несавестан рад у служби (члан 361. Кривичног законика), противзаконита наплата и исплата (члан 362. Кривичног законика), ненаменско коришћење буџетских средстава (члан 362а Кривичног законика), превара у служби (члан 363. Кривичног законика), проневера (члан 364. Кривичног законика), послуга (члан 365. Кривичног законика), трговина утицајем (члан 366. Кривичног законика), примање мита (члан 367. Кривичног законика), давање мита (члан 368. Кривичног законика) и одавање службене тајне (члан 369. Кривичног законика).

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, по оцени Суда, тужени орган је правилно нашао да су се стекли услови за престанак радног односа тужиоца у складу са чланом 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима, имајући у виду да је пресудом Основног суда у Зрењанину ЗК-546/15 од 05.07.2015. године, која је потврђена пресудом Вишег суда у Зрењанину број 2Кж1-220/18 од 25.02.2020. године, чиме је пресуда Основног суда постала правноснажна 25.02.2020. године, изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, због учињеног кривичног дела Злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. став 1. Кривичног законика, у временском периоду од 27.05.2015. године до 28.05.2015. године, што га, у смислу члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности, чини недостојним за обављање послова, односно вршење дужности. По налажењу Управног суда, тужени орган је на описани начин у довољној мери образложио законски основ за престанак радног односа тужиоца.

Суд налази да нису основани наводи тужбе којима се указује да је конкретна ситуација регулисана чланом 172. став 1. тачка 3. Закона о полицији, те да нема места примени других прописа у овој материји, на који се тужени позива, да се на полицијске службенике примењује Закон о полицији, као специјални закон, а не Закон о државним службеницима и Правилник о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова. Ово стога, јер је, и поред тога што Закон о полицији представља посебан закон (*lex specialis*) у односу на Закон о државним службеницима, између осталог, и у погледу случајева за престанак радног односа полицијских службеника, чланом 172. став 1. Закона о полицији прописано да полицијском службенику по сили закона радни однос у Министарству престаје у случајевима утврђеним другим прописима. У конкретном случају, то је Закон о државним службеницима који се примењује и на запослене у Министарству унутрашњих послова, а којим је у члану 131. став 1. тачка 2) изричито прописано да државном службенику престаје радни однос по сили закона, поред осталог, ако му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде, у складу са којим је правилно утврђен и датум престанка радног односа тужиоца.

Имајући у виду напред наведено, по оцени Суда, без утицаја је да је дело за које

је тужилац осуђен правоснажном пресудом суда извршено у временском периоду од 27.05.2015. године до 28.05.2015. године, када је Законом о полицији и Законом о државним службеницима, било прописано да радни однос, по сили закона, престаје само у случају осуде на безусловну, ефективну казну затвора, јер моменат извршење кривичног дела није од утицаја на примену материјалног права, већ дан правоснажности пресуде, сагласно примењеној одредби члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима.

Суд је ценио наводе тужбе да је оспорено решење донету уз повреду правила поступка, јер тужилац није био обавештен о поступку покренутом по службеној дужности као и да није правилно примењено ни овлашћење за одлучивање по слободној оцени од стране првостепеног од органа у смислу члана 158. став 1. тачка 7. истог закона, али имајући у виду изнето, налази да су без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари, јер њима није доведена у сумњу законитост оспореног решења, које се заснива на одлучној чињеници да је тужиоцу радни однос престао по сили закона, на основу императивне законске норме. У ситуацији када радни однос престаје по сили закона на основу правоснажне пресуде, послодавац нема могућност да утврђује основаност разлога за престанак радног односа, већ да само декларативном одлуком утврди престанак радног односа даном правоснажности пресуде. Из наведених разлога, нису основани наводи тужбе којима се супротно указује.

Суд налази да нису основани наводи тужбе да је оспорено решење незаконито јер не садржи све потребне елементе с обзиром да није потписано од стране овлашћеног доносиоца и да је коришћен факсимил. Ово из разлога, а имајући у виду члана 143. став 9. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, бр. 18/16), којим је прописано да изузетно, типско решење се не потписује, већ се уместо потписа ставља факсимил или одштампано лично име овлашћеног службеног лица, што се у конкретној ситуацији ради о декларативном решењу, којим се утврђује да радни однос Ковачев Немање престаје по сили закона на основу правоснажне пресуде, даном правоснажности пресуде.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али имајући у виду изнето, налази да су без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари, јер њима није доведена у сумњу законитост оспореног решења, које се заснива на одлучној чињеници да је тужиоцу радни однос престао по сили закона, на основу императивне законске норме, јер је утврђено да му је правоснажном пресудом изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци, без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника.

Како оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужиоца, Суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима одбио тужбу као неосновану, одлучујући као у ставу I диспозитива.

С обзиром да је тужба одбијена као неоснована, нису испуњени услови из одредбе члана 43. Закона о управним споровима за доношење пресуде у спору пуне јурисдикције.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због погрешне примене материјалног права оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

Будући да је тужба одбијена, Суд је, на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, одлучујући као у ставу II диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СПОРУ
Дана: 30.05.2022. године III-11 У. 16406/20

Записничар
Соња Медић, с.р.

Председник Већа-судија
Гордана Николић Врбашки, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП